

РЕШЕНИЕ

№ 165

гр. В., 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОС – В., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: А.М.П.

Членове: В.Й.М.

Н.Д.Н.

като разгледа докладваното от А.М.П. Въззивно гражданско дело № 20221300500268 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.435 ал.2, т.1, във връзка с чл.528 от ГПК.

Образувано е по жалба от Ф. С. Р., ЕГН: ***** с адрес гр.В., ул. К.Б.* №*, ап.*, чрез процесуалния ѝ представител адв.К.Б. против постановление от 20.07.2022г. на държавен съдебен изпълнител /ДСИ/ при ВРС И.С. постановено по изп.д. № №1180/2016, с което е наложена глоба на жалбоподателката в размер на 400.00 лева с постановление от 21.07.2022г. е във връзка с насрочените изпълнителни действия по изпълнително дело № 20161320401180 за 20.07.2022г., изразяващи се в предаване на А.М. от Ф.С. Р. на П.М. за 10 дни през м. юли 2022г.

В жалбата се твърди, че постановлението, предмет на жалбата е незаконосъобразно. Излага, че глобата е наложена на жалбоподателката *за неоказване* на 20.07.2022 г. *на нужното съдействие* за изпълнение на режима на лични отношения между бащата П.Г.М. и детето А.П.М. в съответствие с изпълнителен лист от 14.06.2021 г., издаден от ВРС по гр.д. № 2678/2018 г. на ВРС и по гр.д. № 28/2019 г. на ВОС като: не е изразила готовност писмено след получаване на поканата за доброволно изпълнение да предаде детето на бащата за 10 дни през летните месеци, както е посочено в призовката, без да представи писмени доказателства за основателна причина за липсата на готовност да изпълни съдебното решение, не е подготвила детето А.М. за срещите с П.М., не го е поканила да отиде с баща си през определеното от 20.07.2022 г. до 29.07.2022 г., включително с преспиване в гр. С.; не е дала достъп и възможност за среща между двамата на 20.07.2022 г. в 14 часа; не е посочила три имена, адрес за призоваване и квалификацията на психолога, задачите, които са му възложени при работата на последния с А.М.; при липса на доброволно изпълнение не е довела А.М. на насроченото принудително предаване, въпреки че е била надлежно призована да го стори; не е посочила актуалното местопребиваване на детето А.П.М. на ДСП, Отдел „Закрила на детето” - В., КСУДС - В., ДСИ при РС - В., вискателя П.Г.М.

и органите на МВР; лишила е детето си, А.П.М. от среща и общуване с баща му, вършейки обратното на това, което е задължена с изпълнителния лист.

Сочи се в жалбата, че за да бъде наложена глоба по чл.527, ал.3 от ГПК следва на длъжника да е възложено, и то със съдебно решение задължение, което да не е изпълнено, което не било налице в настоящия случай. Актуалното съдебно решение- основание за издадения изпълнителен лист, не било възложило задължения на жалбоподателката, за неизпълнението на които ѝ е наложена процесната глоба. Счита, че неизпълнението на задължения по предаване на дете не се санкционира по чл.527, ал.3 ГПК, която е обща разпоредба, а по чл.528 ГПК, която като специална разпоредба изключва общата. Развива доводи, че задълженията на жалбоподателката са лимитативно определени не в съдебното решение, а в закона- чл.528, ал.2 ГПК, и тя няма други задължения при изпълнение на съдебното решение за предаване на дете, включително и тези, за които и е наложена глобата, посочени в постановлението на съдебния изпълнител.

Относно конкретните прояви на неказване на съдействие, посочени в постановлението се твърди, че майката не е длъжна да подготвя детето за срещите с бащата, а е длъжна само да му съобщи, че на конкретна дата трябва да пътува с баща си и да го предаде, ако няма пречки. Бащата трябва да кани детето и да го убеждава. Майката не била длъжна, да посочва актуално местопребиваване на детето си на различни държавни институции и на бащата. Сочи се относно задължението на майката да предаде детето за 10 дни през лятото, че на майката била изпратена противозаконна покана да предаде детето за периода от 20.07.2022 г. до 30.07.2022 г. Сочи се, че Ф. Р. не е била длъжна да изпълни доброволно поканата, тъй като съгласно съдебното решение да предаде детето на бащата за 10 дни, а не за 11. Видно от поканата, определеният период е за 11 дни /от 20.07.2022 г. до 30.07.2022 г./ и като такъв е незаконен, според жалбоподателя.

Сочи се, и че са били налице обективни причини детето да бъде предадено, предвид твърдия му и категоричен отказ да пътува с бащата.

Твърди се, че на 17.06.22г. детето било отвлечено от бащата, за което съдебният изпълнител е уведомен, поради което и майката обективно не е могла да изпълни задълженията си за предаване на дететона 20.07.2022 г.

Иска се делото да бъде разгледано в открито съдебно заседание, като се сочат доказателства за установяване нежеланието на детето да пътува с бащата и причините за това, полагането на усилия от длъжника да съдейства за упражняване на правото на бащата на лични контакти на територията на гр.В..

В мотивите си по обжалваното действие, ДСИ излага доводи за допустимост, но неоснователност на жалбата.

Сочи се, че с молба от 10.05.2022г. вискателят е заявил желанието си да вземе при себе си А.М. в съответствие със съдебното решение по гр.д.№2678/2019г.на ВРС и по в.гр.д.№28/2019г на ВОС, и издадения изпълнителен листна 14.06.2021г., периодите през 2022г. за осъществяване на личните контакти.

Излага се, че постановлението за налагане на глоба е за осуетяване на изпълнително действие, насрочено за 20.07.2022г., като не е налице осъществен режим на лични контакти между бащата и детето нито на определените от вискателя дати в молба от 26.05.2022г., нито на посочените в изпълнителния титул дати през м. юли 2022г. Посочва се в мотивите, че н асроченото принудително предаване на точно определена дата — 20.07.2022г. е в съответствие с искането на вискателя и параметрите сочени от изпълнителния лист. Съгласно изпълнителен лист от 14.06.2021г., издаден от ВРС по гр. Д № 2678/2018г. на ВРС и по гр.д. № 28/2019г. на Вид. ОС / лист 308 от ИД/ П.М. има право да взима при себе си А.М. всяка първа и и трета седмица от месеца от 17ч. на петъчния ден - до 17ч. на неделния ден и два пъти по 10 дни през лятото, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката, както и по всяко друго време по взаимно

съгласие на родителите , след което да го връща на майката по местоживеенето му. Изпълнителният титул не сочи други ориентири относно 10 дневните контакти между баща и син М. извън това, че те трябва да са два пъти през лятото и че не трябва да съвпада с годишния летен отпуск на майката.

Относно броенето на сроковете и насрочената дата за принудително изпълнение на 20.07.2022г., ДСИ посочва, че неизпълнението не може да бъде мотивирано с евентуалното неизпълнение от страна на възискателя и връщането на детето на 11-ия, а не на 10-ия ден. Излага също, че насрочената дата на принудително предаване е 20.07.2022г., а не всеки един от тези дни от 20.07.2022г. до 30.07.2022г. Предаването на детето е насрочено за след обяда и на практика денят на предаването 20.07.2022г. не е пълноценен ден, в който баща и син осъществяват режим на лични контакти. Не било реализирано предаване не за 11 дни, а за нито 1 ден. Възражението за по дълъг период на предаване не кореспондира с неявяването на длъжника и отказа да бъде предаден А.М. на П.М. за останалите дни, за които няма такова възражение. Изпълнителният титул сочи, че режимът на лични контакти може да бъде осъществен „ по всяко друго време по взаимно съгласие на родителите“. Това е причината в призовката да бъде посочен този срок . Цитирания период 20.07.2022г. -30.07.2022г. е посочен от възискателя в неговата молба , отразена в поканата за доброволно изпълнение. От длъжника не е изразена готовност да се изпълни съдебното решение, на която и да е дата, за което и е налице изразено писмено несъгласие от страна на Ф. Ц. да предаде детето, на която и да било дата през м. юли 2022г., аргументирайки се с желанията на детето, и квалифицирайки като отвличане осъщественият през м. юни 2022г. контакт с бащата. Соци се, че длъжникът с бездействието си и неводенето на А.М. на насрочените действия и изразената писмено позиция, че не следва да се насрочват такива срещи между баща и син поради нежеланието на Антъни да контактува с баща си прави невъзможно изпълнението на влязло в сила съдебно решение, поради което и е издадено обжалваното постановление.

В.ския ОС като съобрази доводите изложени в жалбата и в мотивите на ДСИ, и след проверка на обжалвания акт на съдебния изпълнител, прие следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна в изпълнителния процес, доколкото не се спори относно качеството на страните в изпълнителния процес, против подлежащо на обжалване изпълнително действие на съдебния изпълнител и в предвидения едноседмичен срок от уведомяването на страната.

Правото на обжалване на конкретното действие е посочено в чл.527, ал.4 от ГПК.

По отношение на искането за разглеждане на делото в открито съдебно заседание - съдът намира същото за неоснователно по следните съображения. Независимо , че в чл.437, ал.1 ГПК, е предвидена такава възможност, искането е за допускане на писмени и гласни доказателства за установяване на факти и обстоятелства, които са неотнормими към спора в конкретното производство.

Представените към жалбата писмени доказателства - протоколи от съдебни заседания от 19.01.2022г. на АС В. по адм.д.№162/2021г. и от 10.06.2022г. по гр.д.№2162/2021г. на ВРС не са относими към спора, тъй като са събрани в други производства, но и установяването на постоянно нежелание на детето да се вижда с баща си не е обстоятелство, което е част от предмета на доказване в настоящото производство. Искането по чл.15, ал.1 от Закона за закрила на детето също е неоснователно, с оглед характера на настоящото производство, касаещ обжалване на постановление за налагане на глоба на родителя, в което не се засягат права или интереси на детето.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От доказателствата в приложеното изпълнително производство се установява, че съгласно изпълнителен лист от 14.06.2021г., издаден от ВРС по гр. д № 2678/2018г. на В.ски районен съд РС и в.гр.д. № 28/2019г. на В.ски

ОС бащата взискател - П.М. има право да взема при себе си А.М. всяка първа и трета седмица от месеца от 17ч. на петъкния - до 17ч. на неделния ден с преспиване, както и първата половина на Коледната ваканция и първата половина на пролетната ваканция през нечетните години, на рождения ден на бащата-07.08., два пъти по десет дни през лятото, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката, както и по всяко друго време по взаимно съгласие на родителите, след което да го връща на майката по местоживеенето му.

С искане от 10.05.2022г. П.М. е съобщил на ДСИ при СИС при ВРС, че възнамерява да вземе сина си на следните дати: 20.05.2022г. до 22.05.2022г., 18.06.2022г.- 28.06.2022г., 20.07.2022г. до 30.07.2022г., 05.08.2022г. до 07.08.2022г., 19.08.2022г. до 21.08.2022г., от 02.09.2022г. до 04.09.2022г., от 16.09.2022г. до 18.09.2022г.

С молба от 26.05.2022г. взискателят П.М. е поискал насрочване на принудително изпълнение за датите от 03.06.2022г. до 05.06.2022г., 01.07.2022г. до 03.07.2022г., от 15.07.2022г. до 17.07.2022г.

С разпореждане от същата дата е постановено изпращане на сканирано копие до длъжника на посочените адреси.

Видно от покана за доброволно изпълнение до длъжника, връчена лично на 31.05.2022г. Ф. С. е уведомена за желанието на длъжника за осъществяване на лични контакти с детето на посочените дати, включително от 20.07.22г. до 30.07.2022г.

С покана за доброволно изпълнение до длъжника, връчена на адвокат Б.- пълномощник на длъжника на 22.06.2022г. Ф. С. е поканена на 15.07.22г.в 14.00ч. да се яви и доведе детето доброволно на детска площадка, находяща се в гр.В., до паркинга на съда и до ресторант "К.", като предаде доброволно сина си А.М. с приготвен личен багаж на баща му П.М., след като предварително е подготвила сина си за това. При липса на доброволно изпълнение е насрочено принудително такова в 14.10ч. в сградата на РС В., ет., ст.*.

С молба от 27.06.2022г. длъжникът чрез пълномощника си е заявила, че са налице пречки детето да бъде предадено на бащата -поведението на бащата и родителите му, които са осъществявали в периода 100 дена физическа и психическа принуда върху детето, психологически натиск и заплахи и тежки внушения, под чието въздействие се намира.

Видно от Протокол от 20.07.2022г. на ДСИ в СИС при ВРС , в 14.00ч. длъжникът не се е явила и не е довела детето, не е била намерена на адреса от служителя на РУ В., не е била открита на адреса и от представители на ДСП В., не е открита и при опит за телефонен разговор, направена е справка за адресна регистрация, като не е установен нов адрес, на който се намира длъжника.

С постановление от 21.07.2022 г. е наложена глоба за неизпълнение на задължение за предаване на дете. Съдебният изпълнител е изпълнил задълженията си, посочени в чл.528 ал.1 ГПК. Относно броенето на сроковете и насрочената дата за принудително изпълнение на 20.07.2022г., неизпълнението не може да бъде мотивирано с евентуалното неизпълнение от страна на взискателя и връщането на детето на 11-ия, а не на 10-ия ден. Насрочената дата на принудително предаване е 20.07.2022г., а не всеки един от тези дни от 20.07.2022г. до 30.07.2022г. Не е реализирано предаване на детето в случая. Възражението за по дълъг период на предаване не кореспондира с невявяването на длъжника и отказа да бъде предаден А.М. на П.М. за останалите дни, за които няма такова възражение. Изпълнителният титул сочи, че режимът на лични контакти може да бъде осъществен „по всяко друго време по взаимно съгласие на родителите“. Това е причината в призовката да бъде посочен този срок . Цитирания период 20.07.2022г. -30.07.2022г. е посочен от взискателя в неговата молба, отразена в поканата за доброволно изпълнение. В отговора си на Поканата за доброволно изпълнение длъжникът би могъл да приеме или да отхвърли искането на взискателя. Длъжникът е уведомена предварително за датите, в които взискателят е поискал личен контакт, както и за конкретната дата 20.07.2022г. и за мястото на доброволно предаване, като не е възразила относно датата, часа или мястото на предаване, поради което съдът намира доводите в жалбата относно датата на предаване за неоснователни. В изпълнителния лист са посочени конкретни периоди, но е посочено, че лични контакти с бащата могат да бъдат осъществени и по всяко друго време по взаимно съгласие на родителите. В случая

не е налице противопоставяне относно конкретната дата, видно от представената от длъжника молба, в която са изложени основания изобщо за непредаване на детето, поради поведението на бащата и родителите му.

Възражението на длъжника за режим на лични контакти между баща и син на 30.07.2022г. е възприет и затова длъжникът е глобен от съдебният изпълнител само за периода 20.07.2022г. - 29.07.2022г. / за периода , за който е задължен съгласно изпълнителния титул и молбата на вискателя, без 30.07.2022г. / за която дата е налице искане от страна на вискателя за режим на лични контакти, в съответствие с изпълнителния лист/. На длъжника е връчена покана за доброволно изпълнение с конкретна дата за насрочено принудително предаване на дете - 20.07.2022г. Длъжникът е отказал да изпълни за всеки един ден от този период. Наложената глоба е за липса на предаване на дете на 20.07.2022г. за период, напълно съответстващ на изпълнителния титул, изчислен съобразно изискванията на закона, поради което възраженията в тази насока в жалбата съдът преценява като неоснователни.

Доводът в жалбата касаещ конкретната дата за предаване, би могъл да бъде основателен, ако личните контакти между детето и бащата се осъществяваха, и то редовно, през посочените в изпълнителния лист периоди, а е видно, че това не се случва. Такива контакти на практика липсват. От доказателствата в изпълнителното дело е видно, че през м. юли 2022г. не е налице доброволно или принудително изпълнение, в периодите по изпълнителен лист от 14.06.2021г., издаден от ВРС по гр. Д № 2678/2018г. на ВРС и по гр.д. № 28/2019г. на ВОС. нито на определената от вискателя дата в молба от 26.05.2022г., нито в други периоди, нито пък е изразена готовност да се изпълни съдебното решение на друга дата. Нещо повече, осъщественият през м. юни личен контакт между бащата и детето се определя от длъжника като отвлечане.

В молбата си в изпълнение на задълженията си, съгласно чл.528, ал.2 ГПК длъжникът е посочил, че не е готова да предаде детето, не е посочила в кое време и място е готова до го предаде, а като пречки за неизпълнението е посочила общи и неясни обстоятелства, с оглед които детето не може да бъде предадено на бащата нито на тази, нито на която и да е друга дата. Видно от т.3 на молбата от 27.06.2022г, посочено е от длъжника, че след като се установи дали са налице здравословни, включително психологически поражения върху детето, и техния характер, или не са налице такива, майката ще може да посочи конкретно готовност или липса на такава да предаде детето на конкретното място. Това изявление представлява поставяне на изпълнението на задължението за предаване на дете от сбъдването на неясни и неопределени във времето условия, и при невъзможност да се установи изобщо дали посочените пречки съществуват, предвид поведението на длъжника, местонахождението на който, както и местонахождението на детето не могат да бъдат установени от съдебния изпълнител и останалите, органи, оправомощени да съдействат на съдебния изпълнител, съгласно 528, ал.4 ГПК.

Поведението на длъжника представлява отказ от изпълнение на влязло в сила съдебно решение, което не може да бъде толерирано.

Налагането на глоба за неизпълнение и непредаване от страна на длъжника Ф. Ц. на детето А. на вискателя П.М. е следствие на бездействието и неводенето на А.М. на насрочените действия и непосочване на конкретни пречки касаещи датата, нито посочване на други дати за изпълнение. Доводите в жалбата на вискателя, че личните отношения се изпълняват само при желание от страна на детето не кореспондират нито с изпълнителната сила на съдебното решение, нито с предвиденото за същото задължение за изпълнение в чл.528 ГПК, включително и принудителното предаване на вискателя със съдействието на полицейски органи, както и задържане на длъжника при препятстване на изпълнението, предвидено в чл.529 ГПК. Ако това беше така, законът нямаше да предвижда принудително изпълнение на задължението за предаване.

Следва да се отбележи, и че ако е налице нежелание от страна на детето, същото следва да бъде заявено лично, каквото в случая липсва, тъй като детето не е доведено, липсват данни за адрес на същото, липсва всякакъв контакт на ангажираните държавни органи. Задължено лице по отношение на правото на родителя, който не упражнява родителски права да осигурява режима на лични отношения с детето, е другият родител, на когото са предоставени родителските права, в която част доводите в жалбата са неоснователни. Майката в случая е длъжник в изпълнителното производство и нейно е задължението да окаже нужното съдействие, за да се изпълни съдебното решение в частта за лични отношения между бащата и сина, като доведе детето, за да се срещне с баща си. Дали ще се осъществи контакт или не няма правно значение досежно изпълнението на

задължението на майката, която вече ще е предоставила възможност за такъв. На посочената дата няма данни нито къде се е намирало детето, нито дали има или няма желание за личен контакт с бащата, тъй като не му е предоставена възможност да изрази такъв в производството по конкретното изпълнително действие.

Доводите за липса на активност от страна на неотглеждания родител за възстановяване на отношенията с детето, подкрепени с практика на ЕСПЧ са неотнормирани в случая. При липса на какъвто и да е контакт на неотглеждания родител с детето, и при липса на активност от отглеждания родител /в случая майката/, според която тя няма задължение да кани детето за срещи с бащата, а само да не пречи /видно от жалбата/, неотглеждания родител не би могъл да прояви активност, след като не знае местонахождението му. Неоснователни и нелогични са доводите, че длъжникът не следва да съобщава местонахождението на детето, нито да го води на насрочените дати за личен контакт с вискателя, същата няма задължения за подготвяне на детето, или оказване на съдействие, но вискателят следва да прояви активност за възстановяване на отношенията с детето. Безспорно е, че ако се търси възстановяване на контакта, активност трябва да бъде проявена и от двете страни. Колкото по-дълго липсва контакт между неотглеждания родител и детето, толкова по-трудно ще бъде възстановяването му, още по-малко с активност само от неотглеждания родител, който не е ежедневно с детето, нито е с детето в посочените в изпълнителния лист периоди.

Жалбоподателката излага, че действията и по преодоляване нежеланието на детето да се среща с баща си не дават резултат, но отказва на всички органи и

институции, имащи отношение по случая контакт с детето, както и отказва да посочи местонахождението му, което не може да се тълкува като желание за изпълнение на задълженията и, и не става ясно в какво се изразяват действията и в тази посока.

Нещо повече, същата отказва да съобщи местонахождението на детето както на баща му, така и на другите ангажирани със случая държавни органи- държавен съдебен изпълнител, отдел „Закрила на детето“ към ДСП В., от които е поискано съдействие съгласно чл. 528, ал.4 ГПК, което е виновно неизпълнение на задълженията и, съгласно постановления съдебен акт и издадения въз основа на него изпълнителен лист.

Неоснователни са оплакванията и по отношение на правното основание, въз основа на което е наложена глобата. Съгласно ТР № 3 ОТ 10.07.2017 г. по тълкувателно дело. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС, със съдебното решение, с което правото на упражняване на родителските права се предоставя на единия родител, другият не се лишава от тези права. Той остава техен титуляр, но не може да ги упражнява в пълен обем. Затова законът предоставя на този родител правото на лични отношения с детето, чрез което се осигурява възможността на родителя да поддържа лични контакти с детето и така да участва в отглеждането и възпитанието му. Това право се упражнява при определения от съда режим. Тъй като местоживеенето на детето е при родителя, на когото е предоставено упражняването на родителските права, за последния възниква задължението да го предаде на другия родител за времето, определено от съда за осъществяване на личните отношения. В случаите, когато задълженията за предаване или връщане на дете не се изпълняват доброволно е налице възможност за тяхното принудително изпълнение. Това е задължение на родител, което е такова за незаместимо действие, по смисъла на чл. 527 ГПК. Правото на лични отношения обаче не може да бъде реализирано, а съответно и съдебното решение няма да бъде изпълнено, ако детето не бъде реално предадено на родителя за периода на осъществяването му.

Сочи се още в решението, че предприетото по отношение на него принудително изпълнение се отразява на преживяванията и психиката на детето. Затова действията на страните и на съдебния изпълнител трябва да се съобразяват на първо място с интересите на детето. Последните са защитени чрез предвидената в чл. 528, ал. 4 ГПК възможност съдебният изпълнител да потърси съдействие за изпълнението от съответните институции. Дали се налага такова съдействие се преценява въз основа на предоставените от длъжника по реда на чл. 528, ал. 2 ГПК данни. Затова в чл. 528, ал. 3 ГПК е предвидено правомощието на съдебния изпълнител да наложи на длъжника глоба по чл. 527, ал. 3 ГПК и при необходимост да постанови принудителното му довеждане. В този случай наложената глоба представлява санкция за неизпълнението на задължението по чл. 528, ал. 2 от страна на длъжника.

С оглед изложеното, съдът намира, че жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на Ф. С. Р., ЕГН: ***** с адрес гр.В., ул. К.Б.* №38, ап.7, чрез процесуален представител адв.Б. против постановление от 21.07.2022г. на държавен съдебен изпълнител /ДСИ/ при ВРС И.С. постановено по изп.д. № №1180/2016, с което на Ф. С. Р. , ЕГН:***** е наложена глоба в размер на 400.00 лева за неизпълнение на режим на лични отношения между детето А.П.М. и бащата П.Г.М., насрочени за 20.07.2022г.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____